

Конгрес
Українських
Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

e-mail: nacija@ukr.net 22 - 28 березня 2005 року № 11 (71)

ПОСТАТЬ З ДОРОГИ ПРАВЕДНИКІВ



12 березня минуло два роки, як не стало визначного політичного діяча нашого часу, одного з лідерів визвольної боротьби українського народу проти іноземних загарбників, засновника і першого Голови проводу Конгресу Українських Націоналістів, народного депутата України Слави Стецько.

У суботу вранці у церкві Святого Миколая Мирлікійського на Аскольдовій могилі відбулася поминальна Служба Божа. Пані Слава була парафіянкою цієї церкви, звідси її проводжали у Вічність... Службу Божу відправили о. Олексій Геник, о. Сергій Ткачук і о. Роман Небожук.

В церкві молилися голова Конгресу Олексій Івченко, члени Головного проводу КУН, родина пані Слави. Серед присутніх - її близькі і знайомі, представники громадськості, прихожани церкви.

На Байковому цвинтарі біля могили пані Слави було відправлено панахиду. На струнко стала Почесна варта КУН. Членство Конгресу розгорнуло державні жовто-блакитні і націоналістичні – червоно-чорні прапори, присутні склали поминальну молитву. До могили Слави Стецько лягли квіти від Конгресу Українських Націоналістів. Прозвучали виступи-спомини...


8

Призначений 3 березня головою правління НАК «Нафтогаз України» Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко за два тижні вже встиг чимало. Зокрема підписав угоду про відкриття для «Нафтогазу України» кредитної лінії на 2 млрд. євро з Deusche Bank. А також виявив далеко не приємні речі щодо газового балансу країни. Ще минулого року ми були впевнені, що Україна не має принципових проблем із забеспечення природним газом, навіть експортували газ. Нині з'ясувалося, що дефіцит газу становить 8 млрд. кубометрів, які треба десь закуповувати. Чому так сталося і що для запобігання дефіциту збирається робити новий керівник «Нафтогазу України», а також про газотранспортний консорціум та інші нафтогазові «ласощі» Олексій ІВЧЕНКО розповідає нашим читачам.



ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: «НА БАЗІ «НАФТОГАЗУ УКРАЇНИ» Я ХОЧУ ПОКАЗАТИ, ЩО ТАКЕ ДЕРЖАВНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ І ЯК ДЕРЖАВА ПОВИННА ЗАРОБЛЯТИ ГРОШІ»

— Олексію Григоровичу, ознайомившись з основними проблемами НАК «Нафтогаз України», як би ви оцінили стан справ в очолюваній компанії? Які завдання вважаєте першочерговими?

— По-перше, із проблемами НАК я дуже добре і давно знайомий. Так що про «перший погляд» не йдеться. Ще 1998 року я брав участь у розробці статуту НАК «Нафтогаз України». Тож ані у нафтогазовій галузі, ані в «Нафтогазі» я не нова й не випадкова людина. Я щиро радий, що середню ланку фахівців «Нафтогазу» вдалося зберегти попри всі «перетворення», тому я спокійний щодо фахового підходу до вирішення завдань компанії.

— Принаймні при утворенні НАК «Нафтогаз України» головним завданням проголошувалось збереження нафтогазової галузі країни як такої. В чому ви нині вбачаєте основне завдання НАК, а також ваше — як голови правління цієї компанії?

— Завдання водночас і просте, і складне. Я переконаний, що нафтогазова галузь країни повинна бути бюджетоутворюючою, якою вона сьогодні є у певній частині, але не тією мірою, якою вона могла б бути.

Якщо говорити про структуру компанії і плани щодо її зміни, то до деяких кроків доведеться вдатися. На мій погляд, недостатньо використовувалися резерви і можливості нафтогазової галузі України як у частині видобутку нафти і газу, так і щодо транзитних можливостей країни.

Тому ми будемо змінювати технологічні і здебільшого організаційні пріоритети.

В результаті все це повинно сприяти збільшенню платежів до бюджету (сподіваюся, що за підсумками цього року компанія сплатить до бюджету майже вдвічі більше ніж 2004 року).

— За рахунок чого?

— Завдяки організаційно-технічній реорганізації, зміні пріоритетів, наведенню порядку в матеріально-технічному забезпеченні, зміні підходу до інвестування галузі. «Нафтогаз України» — на 100% державна компанія, отже, весь прибуток повинна віддавати в бюджет. А фінансувати виробництво ми маємо шляхом залучення інвестицій тощо.

— Кілька слів про кадрову політику. Ви налаштовані змінити керівництво дочірніх підприємств та компаній НАК, а також правління «Нафтогазу»?

— Певною мірою я вже розпочав кадрові зміни. Я знаю багатьох людей, які працювали і працюють у цій галузі, знаю, що вони можуть зробити, обіймаючи ту або іншу посаду. Безумовно, я буду міняти кадри, які неефективно працювали на певних посадах.

— На адресу вашого попередника Юрія Бойка лунало чимало нарікань щодо підписання умов постачання туркменського газу в Україну цього року. Дехто вважає, що він як керівник «Нафтогазу» на той час не повинен був погоджуватися принаймні на 58 дол. за 1000 кубометрів. А як ви вважаєте?

— Не вдаючись у деталі, мушу зазначити, що якби НАК «Нафтогаз України» не уклав угоду щодо постачання туркменського газу в Україну на 2005 рік, ми могли б опинитися у дуже скрутній ситуації з неймовірним дефіцитом у газовому балансі країни. Тим більше, що «розрив» у цьому балансі і так існує, до нього призвели попередні дії української сторони... Я прийняв «Нафтогаз України» з дефіцитом газового балансу до кінця року у 8 млрд. кубометрів газу і зі збитками 5 млрд. грн. Я не хочу нічого ні про кого особисто говорити і влаштовувати «полювання на відьом». Сподіваюся, мене правильно зрозуміють.... Але виправити помилки доведеться.

— Розкажіть докладніше про кредитну лінію у 2 млрд. євро.

— «Нафтогаз України» підписав рамкову угоду з Deutsche Bank на зазначену суму на п'ять років з можливістю пролонгації угоди до 7—9 років під кредитну ставку (попередньо) до 8% річних. «Нафтогаз України» має повний пріоритет у виборі проектів, на які буде спрямовуватись позика. Принципово, що Deutsche Bank надаватиме кредит без жодної застави, і таких умов раніше не мала жодна українська компанія. Крім того, умовами договору передбачено, що кредитна лінія буде мультивалютною, тобто транші надаватимуться у тій валюті, яка найвигідніша українській стороні.

— Коли ви очікуєте перший транш і на яку суму?

— Ми вже провели відповідні переговори з представниками Deutsche Bank і готуємо документи на отримання першого траншу приблизно у 350 млн. дол. Сподіваємося, що кошти надійдуть уже в першій декаді квітня.

— Ви особисто справді давно працюєте з Deutsche Bank? Адже відомо, що ця фінансова установа навіть своє представництво в Україні закрила...

— Я працював із Deutsche Bank ще за часів, коли був радником прем'єр-міністра з питань економіки та ПЕК. Згодом цьому банку, напевне, стало невигідно працювати тут, і він навіть своє представництво закрив. Але у травні, згідно з нашими домовленостями, Deutsche Bank знову відкриє своє представництво в Україні. І, думаю, наша співпраця з цією фінансовою установою буде плідною.

— На що конкретно планується витратити перший транш кредитної лінії?

— Перший транш буде спрямовано на оптимізацію технологічних процесів, модернізацію нафтогазовидобувної сфери. Таким чином ми хочемо працювати над збільшенням власного видобутку вуглеводнів. Це перший напрям. Наступний — модернізація газотранспортної системи.

— Олексію Григоровичу, наскільки реальною є участь німецької сторони у газотранспортному консорціумі, котрий, як відомо, створено «Нафтогазом України» та російським «Газпромом»?

— Справді, сьогодні створено такий консорціум, в якому українській і російській сторонам належить по 50%. Але наша стратегія і філософія у цьому питанні полягає в тому, що участь лише двох учасників у такій справі — це надто вузькі рамки. Адже таким чином ми орієнтуємося виключно на постачальника газу (РФ) та транзитера (Україна). При цьому абсолютно не враховуються інтереси покупців газу. А даремно, бо насамперед варто враховувати інтереси покупців і тенденції на ринку збуту цього енергоносія. Тому ми вважаємо, що в проекті газотранспортного консорціуму повинні бути задіяні, як мінімум, три сторони — виробник, транзитер і покупець газу.


2

Борітеся - поборете!

ВАЖЛИВО

Пенсії знову підвищать

Кабмін має намір збільшити розмір мінімальних пенсій на 17% - з 284 до 332 грн. Це передбачено проектом змін до Держбюджету на 2005 рік і увійде в дію заднім числом з 1 січня ц.р.

Загинув Аслан Масхадов

8 березня в селищі Толстой-Юрт на північ від Грозного вбито лідера чеченського національно-визвольного руху, Президента Ічкерії Аслана Масхадова. Чеченський народ поніс непоправну врату в боротьбі за свою свободу. Співчуваємо й віримо в його перемогу.

Від Путіна вимагали каяття

19 березня представники низки українських патріотичних сил пікетували посольство РФ в Україні з вимогою, щоб Росія покаялася за геноцид українців у ХХ ст., скасувала угоду про ЄЕП та вивела з території України свою військову базу, розташовану у Севастополі.

Ракети не експортували, то була контрабанда

Генпрокуратура спростувала інформацію про продаж Україною крилатих ракет до Ірану та Китаю. С. Піскун назвав продаж ракет контрабандою і за цим фактом СБУ порушила карну справу.

Андрухович відкрив Європі Україну

Спеціальну премію імені письменника Еріха Марії Ремарка отримав український прозаїк Юрій Андрухович.

На території Грузії не буде російських військових баз

Таку постанову одностайно прийняв грузинський парламент. Російські військовики повинні покинути Грузію до 1 січня 2006 р.

Путін погоджується з українськими пропозиціями

Під час візиту до Києва В. Путін підтримав ініціативу України щодо участі в українсько-російському газотранспортному консорціумі Німеччини та інших західноєвропейських партнерів. На цьому тижні міністр палива й енергетики України І. Плачков і голова НАК "Нафтогаз України" О. Івченко відвідають Москву, де проведуть переговори щодо консорціуму.

З ЄЕП покінчить Терьохін

Спеціальним представником Президента України з питань "Єдиного економічного простору" став Сергій Терьохін.

Прем'єр-міністр анулює всі "вільні економічні зони"

Юлія Тимошенко заявила, що ліквідує всі існуючі в Україні "вільні економічні зони", без винятку.

Народний Союз „Наша Україна"

Це назва нової партії з середовища „НУ". Її очолив Р. Безсмертний. Ющенко пошкодував, що до неї не ввійшли Народний Рух і УНП, водночас вразив своїм баченням потенційних союзників „партії влади": БЮТ та Народної партії В. Литвина. Як би ця стратегія не завершилась відомою байкою Крилова про лебедя, рака та щуку.

Справа Гонгадзе. На черзі замовники

Хоча загибель екс-міністра внутрішніх справ Юрія Кравченка вважали „замітанням слідів" у високотаємній справі вбивства Гонгадзе, водночас допит в Генпрокуратурі екс-президента Кучми може свідчити про намір слідства таки притягнути до відповідальності всіх винуватців, незалежно від посад, які вони обіймали.

Остаточний розгром „литвинців"

Кадри Литвина були на трьох керівних посадах – голів держадміністрацій Хмельницької та Дніпропетровської областей і голови митної служби. Всі вони на даний час піддані ротації.

Кременя замінив Іван Васюник

Заступником держсекретаря України призначено народного депутата Івана Васюника. В. Кремінь подав у відставку, зазначивши, що зараз настав новий час, який вимагає нових людей і нової команди.

Зменшено ввізне мито на імпортні товари

А саме: на плоди, які не вирощуються в Україні (з 3-20% до 3-10%), білизну (з 6,5-40% до 6,5-12%), взуття (з 15-30% до 10%), промислові кондиціонери (з 15-30% до 10%), пральні машини (з 25-50% до 5-10%), холодильники (з 5-50% до 2,5-10%), мобільні телефони (з 15-30 євро за 1 штуку до 0).

Зміни в Збройних Силах України

Протягом 2005 р. українська армія буде скорочена на 40 тис. чоловік і становитиме на 30 грудня 2005 р. до 245 тис. чоловік, у тому числі 180 тис. військовослужбовців і 65 тис. службовців. У 2015 р. вона має налічувати 100 тис. чоловік.

Також скорочено терміни служби в армії: Верховна Рада України внесла зміни до статті 23 Закону України „ Про загальну військову повинність і військову службу", згідно з якими встановлено такі терміни військової служби: для солдат і сержантів - до 12 місяців; для матросів і старшин - до 18 місяців; для осіб, які мають вищу освіту - до 9 місяців.

З 2008 р. буде проводитися один військовий призов замість двох. Збільшено вік для військовослужбовців-контрактників до 40 років.

Постановою уряду з 17-35 грн. до 50-150 грн. на місяць збільшено спеціальні доходи рядових військовослужбовців, курсантів, ліцеїстів.

Хмара вийшов з фракції БЮТ

Свій демарш він пояснив тим, що останнім часом до БЮТ прийшли люди, які скомпрометували себе.

„Богдан" в Грузії

В Тбілісі відбулася презентація перших 35 українських автобусів „Богдан" виробництва Черкаського автомобільного заводу. Всього закуплено 150 автобусів.

Виросте зарплата вчителів

І то суттєво – на 57-58% до кінця року. У цьому запевнив міністр освіти.

Спілка офіцерів України - за визнання вояків УПА

17 з'їзд Спілки офіцерів України, який відбувся 12 березня в Києві, звернуся до Президента з проханням визнати Українську Повстанську Армію воюючою стороною у Другій світовій війні.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО:
«НА БАЗІ «НАФТОГАЗУ УКРАЇНИ» Я ХОЧУ ПОКАЗАТИ, ЩО ТАКЕ ДЕРЖАВНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ, І ЯК ДЕРЖАВА ПОВИННА ЗАРОБЛЯТИ ГРОШІ»

1 Тому ми й запрошуємо до співпраці німецький концерн «Рургаз». Але й цього, за великим рахунком, замало. Бо ми повинні брати до уваги усі ризики, зокрема ймовірність змови між двома з трьох учасників консорціуму, що може зашкодити інтересам третього учасника. Не хотілось би про це говорити, але й виключати вірогідність такого розвитку ситуації не можна. Тому ми прагнемо максимально розширити коло учасників газотранспортного консорціуму, враховуючи геополітику цього проекту, зокрема інші газовидобувні країни, крім Росії.

Чому ми повинні «прив'язуватись» виключно до одного газопостачальника? Адже є Туркменистан, Казахстан, де стрімко зростає видобуток вуглеводнів. Є Іран з чималими запасами нафти й газу. А ставити питання таким чином, що, мовляв, давайте добудуємо 240 км газопроводу на території України і все, консорціум готовий, — це недалекоглядно. І це не є нашою стратегією.

Крім того, до участі в консорціумі ми пропонуємо долучитись не тільки такому вагомому покупцеві газу, як Німеччина, а й усьому Євросоюзу. Треба запрошувати Францію, Великобританію, Італію, бо це і їхній інтерес, адже видобуток норвезького газу скорочується, як і російського. Таким чином, ми створюємо глобальний баланс газу та убезпечуємо від можливих ризиків всіх потенційних учасників навіть не консорціуму, а транснаціонального альянсу учасників ринку газу. Ось таке наше бачення газотранспортного консорціуму. І в цьому напрямку ми рухаємось.

— Треба розуміти, що саме з цією пропозицією Президент Віктор Ющенко на чолі української делегації має намір наприкінці березня відвідати Туркменистан?

— Безумовно. Проте насамперед це стосується співпраці з Казахстаном, який узявся просувати товари українського виробництва на ринок Китаю, з яким він має тісні зовнішньоекономічні відносини. Тільки минулого року товарообіг цих двох країн становив 4 млрд. дол. Так що з огляду на зростання нафто- та газовидобутку в Казахстані та з огляду на інші спільні проекти ця країна є для нас стратегічним партнером у цьому регіоні. Вже сьогодні Казахстан видобуває близько 60 млн. тонн нафти, а до 2010 року обсяг видобутку планують збільшити до 100 млн. тонн нафти на рік. Це становить для нас великий інтерес і відкриває можливості для транспортування казахської нафти нафтогоном Одеса-Броди.

— Однак донедавна нас переконували, що для завантаження цього напрямку немає поки що іншої нафти, крім російської. Тому, як стверджували, і до реверсу нафтопроводу вдалися.

— Каспійська, зокрема казахська нафта, є, і це реальність. Сьогодні Казахстан транспортує через територію України 8 млн. тонн нафти щороку. Проте він готовий значно збільшити обсяги транзиту, зокрема й для нафтогону Одеса-Броди.

Що ж стосується реверсу цього нафтопроводу, то я вважаю, що вирішення цього питання було у політичній площині. Хоча б тому, що, власне, компанії ТНК-ВР не дуже потрібен був з економічного погляду реверс нафтопроводу Одеса—Броди. Адже система Придніпровських нафтопроводів у тому самому напрямку транспортує нафту, і її можливості використовуються лише на 42%. До того ж цей маршрут коротший, ніж Броди—Одеса, а отже, дешевший. От і виходить, що реверс був потрібен виключно для того, щоб заблокувати прямий маршрут Одеса—Броди. Наступна проблема. ТНК-ВР зобов'язувалася щороку качати у реверсному режимі 9 млн. тонн нафти. Сьогодні цим маршрутом транспортується лише 1,2 млн. тонн нафти. Тобто використання на цих умовах напрямку Броди—Одеса збиткове. Я вважаю, що в таких питаннях мусить бути економіка, а не лише політика.

Що стосується взагалі співпраці з Росією та її компаніями, то ми в цих питаннях абсолютно відкриті. І не хочу, щоб склалося враження, начебто я проти співпраці з Росією. Навпаки, я вам гарантую, що у мене як голови НАК з «Газпромом» і взагалі з Росією будуть найкращі стосунки. І кращі, ніж були до цього часу. Ми будемо продовжувати співробітництво з цим стратегічним партнером на взаємовигідній основі. Але рахувати ми будемо чітко. Ми вміємо це робити, вміємо заробляти гроші. І саме на базі «Нафтогазу України» я хочу показати, що таке державний менеджмент і як держава повинна заробляти гроші. Адже не повинно бути збиткових нафтопереробних заводів чи підприємств нафтохімії. Це нонсенс. Приміром, «Оріана» постійно була надприбутковою і свого часу приносила 1% ВВП України. Але сьогодні за досить сприятливої кон'юнктури ринку хімічної продукції це підприємство є збитковим. Тобто щось тут не так, отже, треба розібратись. Це саме стосується й НПЗ. Держава має там свою частку, тому вона обов'язково має приносити державі прибуток...

Алла Єрьоменко,
"Дзеркало тижня"

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Вітаю Вас, пане редакторе!

У нас у селі ще мороз і глибокі сніги, радіо лякає лавинами, але наш політикум уже збирався коло сухої верби обговорити, як колись казав колгоспний парторг, поточний політичний момент. Найбільше говорили про соціалістичного Мороза. То йому знову забажалося офіційної російської мови, то він радить почаївським греко-католикам збудувати собі нову церкву і не домагатися, щоб храм, який належав їхнім попередникам, московський патріархат їм повернув. Може, Мороз має рацію: раз храм колись взяла собі Москва, то як католики, та ще й грецькі, сміють у неї його відбирати! Москва ж, як відомо, керується правилом: *ми чужова не хатім, но сваєго не аддадім.* А що це був не її храм, нічого не важить: було ваше - стало наше. Невже до цього ще не звикли?

Наші помаранчеві вчителі прийшли на збори з газетами й журналами і вголос читали, як Мороз займається пропагандою. В газеті „Товариш" він заявляє, що коли російська мова на Луганщині стане офіційною, то там ніхто не буде забороняти говорити по-українськи. А от у журналі „Універсам" чи „Універсал"* є ціла стаття, в якій написано, що на Луганщині українську мову вже так загнали під лаву, що того було б забагато на всю Україну, не те, що на одну область. Правда, є одна сфера, де на Луганщині безальтернативно послуговуються українською мовою, - „це реклама горілки й тютюну, розміщена на бігбордах". Читали також статтю з газети, що там якась баба розмовляє по-українському тільки зі своєю козою. Цікаво, чи Мороз знає про цю козу? Бо колись вожді партії, в якій ідейно зростав і гартувався Мороз, усе знали. Була навіть пісня про це:.

Мала баба одну козу,
Й ту забрали до колхозу.
Тепер тільки цапа має -
І про нього Сталін знає.

Наш політикум лихий на Мороза, але не весь. Дехто каже: Мороз про своїх дбає! На президентських виборах за нього голосував десь кожен 20-ий виборець, отже, його партія мала б мати тільки кожного 20-ого міністра. А має аж 3, хоч у кабінеті ніяк нема 60 міністрів. Коли Мороз хоче російської мови і московської церкви в Україні, то відбирає ці „козирі" в прихильників КПУ, СДПУ(о), Партії регіонів і всіляких украйножерських політичних блазнів. А з цими козирями в Україні ще ніхто не виграв. Так що нема чого боятися Мороза. Інші заперечують: яка різниця, хто в Україні запроваджує російську мову як державну - Симоненко, Медведчук, Янукович чи Мороз. Усе це однак спрямоване на те, щоб Україна остаточно позбулася української, стала другою Білоруссю, у столиці якої бацька Лукашенка торік закрив останню білоруськомовну гімназію. А один хлопець допитувався старших, коли соціалістична партія поміняє Мороза на Луценка. Того ніхто не міг сказати. Може, Ви, пане редакторе, щось таке чули?

З пошануванням Гринь Волохатий

*Очевидно, йдеться про журнал „Універсам", див. його № 10-12 за 2004 р. – *Прим. ред.*

З пошануванням

Гринь Волохатий

ЯКА ДОЛЯ ЧЕКАЄ НА ЗЛОЧИНЦЯ КУЧМУ?

Леонид Кучма став одним зі своєрідних політичних символів української історії. За тривалістю перебування на чолі владних структур держави – спершу в якості прем'єра, а потім президента – із числа гетьманів давньої України його випереджають хіба що Іван Мазепа та Кирило Розумовський, а з-поміж намісників УРСР у новітні часи – Володимир Щербицький. Водночас ім'я Кучми пов'язане із чи не найбільшою кількістю резонансних скандалів в історії незалежної України – від сумнівної приватизації великих державних підприємств до загадкових убивств журналістів.

Цими днями Леонід Кучма відповідав на неприємні запитання журналістів у зв'язку із самогубством генерала міліції Кравченка та змушений був з'явитися на допит у Генеральну прокуратуру. Отож маємо нагоду вести мову про постать експрезидента Кучми у політичному інтер'єрі України та про оцінку цієї постаті громадською думкою.

Цікавий матеріал для роздумів дають опубліковані минулого тижня висліди всеукраїнського опитування, проведеного Центром імені Разумкова, згідно з якими позитивно ставляться до Кучми 5,7% опитаних, байдуже – 27,3%, негативно – 64,3% респондентів. Іншими словами, екс-президент Кучма є лідером щодо негативного ставлення до нього з боку українських громадян, і в цьому впевнено випереджає інших політиків, до яких також ставиться негативно більше ніж половина опитаних, – таких, як Наталія Вітренко, Тарас Чорновіл, Нестор Шуфрич та Петро Симоненко.

Друге запитання, запропоноване респондентам, звучало так: "Яке майбутнє Леоніда Кучми ви вважали б найбільш справедливим?" Тут відповіді поділилися так: 2,8% бачать його активним політиком, 7,2% - громадським діячем, 44,9% - пенсіонером, який відійшов від громадських і політичних справ, а 35,3% опитаних вважають, що було б справедливим, якби Леоніда Кучму притягли до суду. Отож маємо цілком однозначну оцінку не тільки минулого екс-президента, а і його намірів на майбутнє. Адже, як наразі зазначають експерти, заснувавши фонд з гучною назвою "Україна", Леонід Кучма зовсім не збирається йти геть із великої політики: він прагне залишатися одним із її залаштункових диригентів, використовуючи створені раніше інтелектуальні структури, які, хоч номінально і перебувають під орудою нової влади (як Національний інститут стратегічних досліджень), але фактично продовжують працю на владу стару. Додамо до цього чималі гроші, зосереджені в руках довіреної особи Кучми Ігоря Бакая (за деякими оцінками, понад 1млрд. дол.) та екс-президентового зятя Віктора Пінчука (від 2,5 до 4 млрд. дол.), – і одержимо підставу щонайменше для серйозних роздумів. А коли згадати, що клан Кучми і далі контролює три загальнонаціональні телеканали та десятки ФМ-радіостанцій...

Що ж стосується суду над екс-президентом, то чимало експертів вважають, що цей суд потрібний, і якнайшвидше. Адже серед гріхів екс-президента, як їх бачить громадськість, – не тільки політичні вбивства, а й незаконна приватизація і перевищення конституційних повноважень. Впадає в око, що з такою постановкою питання не згодна певна кількість наближених до колишнього режиму інтелектуалів. Скажімо, економіст Олексій Плотников вважає: якщо судити колишніх президентів, Україна уподібниться до південноазійських та латиноамериканських держав; соціолог Віктор Небоженко вважає, що громадська думка не може визначати провину чи невинність людини; політолог Володимир Малинкович наголошує, що він майже переконаний у непричетності Кучми до справи Гонгадзе. Чи можна із цим погодитися? Адже Південна Корея все ж таки очистилася після того, як два авторитарні президенти постали перед судом. Що ж стосується громадської думки і її оцінок – чи не на основі цієї думки, здорового глузду і звичаєвого права працює такий демократичний інститут, як суд присяжних? І, нарешті, хіба тільки Гонгадзе був загадково вбитий за часів Кучми? Зникнення Бойчишина, вбивства Чорновола і Ємця, таємничі смерті журналістів Александрова і Єфремова... Цей список далеко не повний.

Звичайно, чи був Леонід Кучма злочинцем у юридичному сенсі цього слова, може встановити тільки суд. Але слово "злочинець" в українській мові завжди мало ще й моральний зміст: той, хто чинить зло. І тут усе вирішує громадська думка. А вона, схоже, винесла Леонідові Кучмі остаточний вирок, і повернутися у велику політику чи стати залаштунковим "босом" він може тільки за допомогою антиконституційних тоталітарних методів.

Сергій Дехтеренко

ХАРКІВЩИНА - ГЕТТО ДЛЯ УКРАЇНЦІВ?

Відкритий лист Президенту України Віктору Ющенку

Незважаючи на те, що 70% населення Харківщини становлять українці, дев'ять років найвищу посаду в області посідали неукраїнці, які послідовно проводили антиукраїнську (отже, й антидержавну) політику.

За О. Дьоміна діяло негласне розпорядження "украинцев на руководящие должности не назначать". Так і чинили. Не краще було й за Є. Кушнарьова - обласна адміністрація українців в області "не помічала". Для нас наша рідна земля була перетворена на гетто. Ми не можемо вчити своїх дітей рідною мовою, виховувати їх на основі української культури. Ми не маємо українських книжок, газет, телебачення.

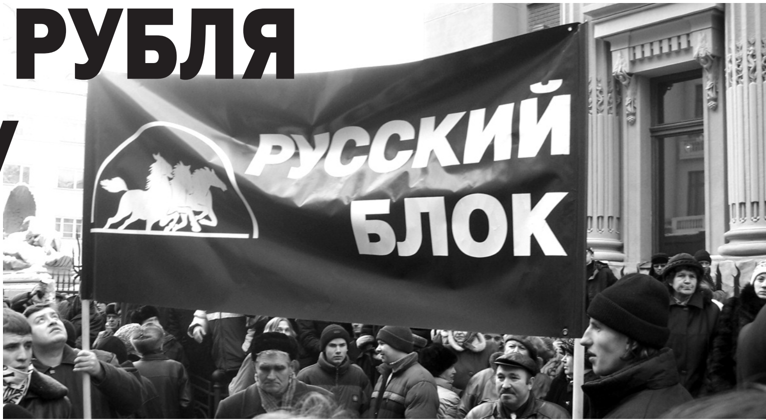
Ми сподівались, що з Вашою (і нашою!) перемогою ситуація зміниться на краще. Несподіване призначення Авакова на високу державну посаду голови Харківської ОДА обурило харків'ян - і тих, хто підтримував Вас, і тих, хто не підтримував. Адже відомо, що Аваков у дуже сумнівний спосіб накопичив величезні багатства, йому чужа наша культура, мова, звичаї. Він - патріот Вірменії, друг Вашої харківської рідні, але чужий Україні та українцям і не відповідає жодному з проголошуваних Вами трьох „П" (патріотизм, професіоналізм, порядність). Харківщину таким чином віддано на розграбування кавказькій мафії. Призначаючи Авакова на посаду голови ХОДА, Ви потоптались по тих, хто Вас підтримував. Інформація про Авакова як кримінального авторитета, надрукована в газеті "Дзеркало тижня" від 19 лютого, підтвердила наші найгірші побоювання. А це ж лише вершина айсберга. Дешево приватизувати металургійний комбінат, футбольну команду, глиноземний чи суднобудівний заводи — це погано! А поцупити кілька газових свердловин, потужну ТЕЦ, обшахраїти харків'ян на кілька десятків мільйонів гривень — це добре? Аваков домагався посади голови ХОДА не для того, щоб ощасливлювати „туземців", а щоб примножити свої капітали. "Злочинці будуть покарані", - заявляли Ви під час виборчої компанії. "Україною буде керувати Закон", - говорили Ви кілька місяців тому. Але Ви, гарант Конституції, самі грубо її порушуєте, призначаючи на високі державні посади людей, які не володіють державною мовою.

Призначення Авакова на голову ХОДА — це відверта демонстрація неповаги до українців та розпалювання українофобії. Це підсилює сепаратистські настрої й загрожує програшом виборів 2006 р., адже Вашими кадровими помилками неодмінно скористаються наші політичні противники.

Ми вимагаємо відмінити Указ про призначення Авакова на посаду ХОДА й призначити на цю посаду незаплямованого українця. Однією з найбільш прийнятних є кандидатура В. Філенка. Вимагаємо також створити громадський комітет з представників партій та громадських організацій, що підтримували Вас на виборах, і який на конкурсній основі добирати-ме кандидатури в апарат управління облдержадміністрації.

Учасники Помаранчевої революції: Білецький, Риженко, Процепко, Вакуленко, Кіндратенко і ще 20 підписів, м. Харків

ПОДАЙТЕ РУБЛЯ НА ЗРАДУ



„П'ятою колоною" російського великодержавного шовінізму виступає переважна більшість проросійських організацій нашої країни. Не виняток і так зване „Русскоє двіженіє України" (РДУ). І хоч як воно прикривається невинною тогою „захисника російськомовного населення", вовчі вуха печерного антиукраїнізму з'являються то в одному, то в іншому місці...

Нещодавно керівництво РДУ направило відкритий лист президентові РФ В. Путіну із закликом «принять меры по поддержке росийских соотечественников на Украине» (саме так – не в Україні, а «на Украине»).

Самозвані «захисники» російськомовного населення в Україні стверджують, що «саме російський фактор в Україні виступив стримуючою силою. Якби не було цієї сили... удар заходу вже давно всією потугою пройшовся б по Росії. Бар'єр, створений на шляху західної експансії силами російського поля, дає унікальну можливість Росії для модернізації і зміцнення країни, підготовки її до найскладніших подій та перипетій загальносвітового розвитку"... А відтак, на думку авторів „листа" Путіну, - „нерозуміння того, що російський фактор у країнах СНД є найголовнішим надійним бар'єром, який прикриває підступи до Росії, є найглибшою помилкою і оманою. Нерозуміння того, що сьогодні російські співвітчизники є тією „брестською фортецею", яка стримує руйнування загальноросійської цивілізації, – може обернутися для Росії політичною, духовною, а згодом і економічною та соціальною катастрофою"...

Ось так, формально вважаючись громадянами України, діячі РДУ (ігноруючи інтереси країни, у якій проживають) працюють на іноземну державу, перебравши на себе функцію добровільних „агентів впливу" великодержавного шовінізму. Вони, не отримуючи широкої підтримки як серед більшості росіян, так і серед решти російськомовного населення України (це засвідчили й вибори до Верховної Ради, й вибори Президента України), все ж таки хочуть втриматися „на плаву"... Навіть за рахунок „тридцяти срібляників"... В стилі радянської пропаганди лідери РДУ просять своїх московських хазяїв задіяти „матеріальні, фінансові й політичні ресурси". І притому – в найстисліші строки, бо, мовляв, „танують лави захисників, зменшується бар'єр, який є перепоною концентрації «сил агресії на Росію»... Тобто Україна й українці в хворобливій уяві керівників РДУ є „концентрацією сил агресії"... А відтак, мовляв, не з владою українською російському керівництву треба співпрацювати, а з ними, з „п'ятою колоною". І наполягають на безпосередній зустрічі з російським президентом. На жаль, у „бєлокамєнной" вистачає впливових осіб, які не позбулися великодержавної манії і які за допомогою згаданої „п'ятої колони" дестабілізуватимуть ситуацію у нашій державі й надалі... Приказка, що „російська демократія" закінчується перед хутором Михайлівським", залишається актуальною і нині...

Отже, діяльність антиукраїнських організацій типу РДУ повинна бути під пильним контролем українських спецслужб, щоб придушувати у зародку найменші спроби будь-якої провокації, спрямованої проти державного суверенітету та територіальної цілісності України. Як відомо, проросійські провокатори в Криму вже розпочали шантаж нового українського керівництва, погрожуючи в разі вступу нашої держави до ЄС чи НАТО референдумом про відокремлення півострова...

Якщо зараз на такі заяви не реагувати адекватно, то згодом вгамувати політичний антиукраїнський шабаш буде набагато складніше. Тим більше, якщо його підігріватимуть російські рублі...

Микола Чорноморець

ЯНУКОВИЧ І „ЧОРНА СОТНЯ"

Навіть після показової поразки на президентських виборах Віктор Янукович не відмовився від антиукраїнських, антидержавних гасел.

Нині Янукович готується до політичного реваншу на парламентських виборах 2006 року. Саме ці вибори, на думку антиукраїнських сил, мають знецінити перемогу Помаранчевої революції та захопити Президента Ющенка в адміністративний полон „п'ятої колони".

За новими статтями Конституції („спасибі" Морозові за те, що вкрав у нашого народу цілковиту перемогу, нав'язавши так звану політреформу!), новий уряд формуватимуть політичні сили, які візьмуть більшість місць у Верховній Раді, що суттєво обмежить повноваження Ющенка, якщо переможуть його політичні супротивники. Реванш в Україні хоче взяти і Путін, тому він знову підтримує Януковича. Віктор Федорович у Росії встановив зв'язки з найбільш шовіністичними, антиукраїнськими політичними колами. Нещодавно він узяв участь у так званому „Російському соборі" у Москві. На попередніх збіговиськах цього собору українців називали „малоросами", а Україну – „Малоросією", саме буття українського народу там заперечується. Взявши участь в тому ганебному зібранні, виступивши там зі скаргами на Україну, зі звинуваченнями на адресу Президента Віктора Ющенка, Янукович ще раз продемонстрував, що він нашій країні – чужий, що його батьківщина - по інший бік українсько-російського кордону.

„Російський собор" постійно виступає з гаслами, спрямованими проти державної незалежності та територіальної цілісності України. А після сепаратистського з'їзду у Северодонецьку Янукович намагався довести нам, що його присутність там була випадковістю. Отже, антиукраїнська хвороба Януковича є хронічною, невиліковною, і на краще цей діяч вже ніколи не зміниться. Хоча спроби удавати з себе українського патріота ще будуть. Якось в колі своїх прихильників він сказав: „Ми перемножимо лише тоді, коли нам повірить і Галичина". То треба бути готовим до того, що з дозволу Москви Янукович ще буде запевняти галичан у своїй нібито любові до України. Однак не думаю, що галичани повірять тому, хто назвав українських націоналістів хворобою.

З цим так званим „Російським собором" навіть поважні представники російської інтелігенції воліють не мати нічого спільного, щоб не ганьбитися. Адже ця організація прагне повернути Москві не лише Україну, а ще й Польщу і Фінляндію і є ідейним наступником прикрозвісної „чорної сотні". Тому Янукович не може бути українським політиком за визначенням, він може бути лише функціонером російської адміністрації в Україні, слухняно виконуючим указівки з Москви. Ось чому він постійно їздить до російської столиці, пропонуючи себе на роль московського намісника „Малоросії". Що ж, на президентських виборах Януковичу гарбуза піднесли, напевно, не зрозумів, то доведеться повторити на парламентських...

Богдан Степовий

нація і держава
22.03 – 28.03. 2005 р.

ПРО НАБОЛІЛЕ

ГРИЦЕНКУ ВІД КУЗЬМУКА

Так звана військова реформа 2004 р., розпочата нинішнім лідером партії „Свобода" Є. Марчуком, породила силу-силенну проблем. У м. Славуті після ліквідації 97 окремої механізованої бригади залишились без житла близько 200 військовослужбовців. З багатьма (близько 40 осіб) звільненими у 2004 р. держава і на цей час не розрахувалась за речове майно.

До речі, О. Кузьмук як міністр, а одночасно ще й депутат Верховної Ради України був у курсі того, що робилось у Збройних Силах, однак не став на захист тих, кого терміново „реформували" у 2004 р. Крім того, Кузьмук, цей генерал армії, встиг 10 січня 2005 р. видати директиву, за якою до 30 листопада 2005 року повинен бути скорочений військовий шпиталь (в/ч А–1071) у м. Славуті, на медичному обслуговуванні в якому перебуває 14,5 тис. діючих та колишніх військовослужбовців.

Звісно, бригаду вже не повернути навіть новому міністрові оборони, а от щодо шпиталю А. Гриценко цілком може виправити ситуацію. Так само, як і з перерахунком пенсій військовослужбовців. Сподіваємось, що новий міністр оборони подбає і про виплату компенсаційних виплат за речове майно. Це все сприятиме поверненню довіри до влади.

Володимир Скомороха,
голова Славутської МО СОУ

ЧИН КОСТЯНТИНІВСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Костянтинівський осередок КУН є одним з найдієвіших на Донеччині. Це засвідчили, зокрема, президентські вибори. На тих дільницях, де членами комісій та спостерігачами були представники „від Ющенка", вибори відбувались за сфальсифікованими списками. Натомість на тих небагатьох дільницях, де спостерігачами були члени КУН, відсоток за Ющенка був значно вищим, і владі не вдалося сфальсифікувати списки. Продажність та некомпетентність штабу Ющенка в Костянтинівці, з огляду на результати виборів, не викликає сумніву, - зрозуміло, що до їхої роботи членів КУН не було допущено. Якщо так буде і на виборах 2006 р., то й результат буде аналогічний.

Комбінатори від Кучми-Януковича насамкінець своєї діяльності спробували пограбувати місто ще раз. Їхню увагу привернуло трамвайне управління. Вже рік, як рух трамваїв зупинено, рахунки управління законсервовано, робітники відправлені в безстрокову відпустку з заборгованістю з заробітної плати. План простий: заручившись рішенням сесії міськради, трамвайне управління приймається в комунальну власність, потім, з огляду на заборгованість та брак коштів у міському бюджеті, буде створено ліквідаційну комісію, майно трамвайного управління за безцінь буде розпродане. На щастя мешканців міста, два депутати міськради своєчасно викрили задум влади і звернулись в осередок КУН з цією інформацією. Загальними зусиллями вдалось організувати пікетування міськвиконкому. Подія набула розголосу, і мешканці Костянтинівки сподіваються, що місто втримає в своїх руках трамвайне управління. І в тому велика заслуга костянтинівських конгресівців.

Микола Серов, секретар
Костянтинівської МО КУН

ВИМАГАЙМО ПОВАГИ ДО СЕБЕ

Нещодавно мені запропонували запрошення в Міністерство спорту і соціальної політики в зал „Еліт" на перегляд фільму „Список Шиндлера". У фільмі йдеться про знищення єврейського народу під час Другої світової війни. Фільм цікавий, дуже пізнавальний. Але чомусь російською мовою, промови ведучого також були російськомовні. Коли я попросила ведучого говорити українською, це сприйнялося з обуренням. Це, виявляється, крайній націоналізм - розмовляти в українському міністерстві державною мовою (це ж була не приватна вечірка).

Чому не поважають мій народ в мене ж на батьківщині? Якщо в нас не діють закони, починаючи з міністерств, то як вони діятимуть у всьому суспільстві? Нам би всім варто звертати на такі речі увагу. Якщо кожен буде вимагати поваги до себе, до свого народу, це буде маленька перемога кожного з нас і велика перемога нашого народу.

Наталя Шишацька, м. Київ.

КОНГРЕС ВИМАГАЄ ВИЗНАТИ ОУН-УПА ВОЮЮЧОЮ СТОРОНОЮ

Конгрес Українських Націоналістів завжди наголошував на необхідності офіційного визнання ОУН-УПА. Автором першого законопроекту „Про визнання Організації Українських Націоналістів (ОУН) та Української Повстанської Армії (УПА) воюючою стороною у Другій світовій війні", поданого на розгляд парламенту, була Слава Стецько.

У ньому наголошувалося на тому, що, крім визнання, ветерани ОУН-УПА повинні отримати всі соціальні гарантії та пільги як учасники бойових дій. На жаль, тоді цей законопроект був відхилений.

Пізніше у Верховній Раді було зареєстровано законопроекти, авторами яких були народні депутати Олексій Івченко, Євген Гірник. Але ці законопроекти також не виносились на розгляд парламенту.

На засіданні Головного проводу Конгресу, яке відбулося нещодавно, народним депутатам - членам КУН було доручено продовжити працю над цим питанням.

4 березня заступник голови Конгресу Євген Гірник на сесії Верховної Ради України знову порушив це наболіле питання. Подаємо тези з його виступу: „У березні виповнилося 55 років відтоді, як в селі Білогорщі на Львівщині в бою зі спецпідрозділом НКВС загинув Головнокомандувач УПА Роман Шухевич. Гірко, але на чотирнадцятому році існування новітньої української держави ні ця армія, ні її командувач не визнані офіційно і залишаються ізгоями.

Світова історіографія довела, що УПА в роки Другої світової війни, і ще 10 років по її завершенню, боролася на українській території проти німецьких, російських, польських та інших окупантів, проявивши при цьому героїзм і самопожертву. Про УПА Шарль де Голль сказав: “Франція не була б окупована, маючи таку армію”. Наше скликання Верховної Ради також ухиляється від вирішення цього питання, і в порядок денний даної сесії жоден із законопроектів на цю тему: ні Слави Стецько, ні Кендзьора-Костинюка, ні Івченка-Гірника - не включений. Я хочу навіть найбільшим українофобам нагадати: ви стали депутатами Верховної Ради незалежної України завдяки УПА. За буремними подіями Помаранчевої революції ця проблема дещо забулася, але від того не стала менш актуальною. Бо не було би боротьби УПА - не було би і цієї революції. І я відповідально заявляю, що без такого визнання сучасна українська держава не відбудеться, українське суспільство без цього ніколи не сконсолідується. Більше того, наша армія, міліція, СБУ й інші силові структури без такого визнання ніколи не стануть українськими.

Нагадаю, що Президент і Прем’єр-міністр України обіцяли вирішити цю проблему, голова Верховної Ради, перебуваючи в Івано-Франківську, також обіцяв це у 2002 році, такі ж обіцянки в наших краях давав лідер парламентської фракції СДПУ(о).

Тому пропоную Прем’єр-міністру, віце-прем’єру відновити роботу відповідної комісії з тим, щоб вона нарешті зробила позитивні висновки. Пропоную В. Литвину, всім лідерам депутатських груп і фракцій винести питання УПА на розгляд сесії і прийняти позитивне рішення, відновивши історичну справедливість.

Прошу мій виступ вважати депутатським запитом до Прем’єр-міністра Юлії Тимошенко”.

Конгрес-інформ



ЄВГЕН ГІРНИК - ПРИЗЕР ДЕПУТАТСЬКИХ НОМІНАЦІЙ

В інформаційно-аналітичному інтернет-порталі “Депутат” дано аналіз діяльності народних депутатів України за період з липня 2004 до січня 2005 р., зокрема представлено сумарні рейтинги депутатів по областях та рейтинги окремих депутатів за різними номінаціями.

Народні депутати, які представляють Івано-Франківську область, в сумарному рейтингу посіли друге місце, поступившись киянам, а за кількістю депутатських запитів іванофранківці на першому місці.

Активними є наші краяни і в інших номінаціях. У десятку ораторів-мажоритарників потрапив заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів Євген Гірник - п’яте місце. Він же серед депутатів-мажоритарників посів шосту позицію за кількістю (18!) депутатських запитів.

Прес-служба Івано-Франківської ОО КУН

БРЕШЕШ, ЛЮДОМОРЕ!

У Донецьку антиукраїнська істерія виходить на новий рівень. У газеті „Народная оппозиция" надруковано статтю (наклад 700 тис.!) „Оранжевые - носители неофашизма" - як післямова та реклама книги „Украинский фашизм" (автори А. Войцехівський, Г. Ткаченко). Кинулася в очі жахлива й огидна фальсифікація української історії, що й змусило взятися за перо.

Спочатку наведу кілька цитат з цієї статті: „Н. Жулинский, И. Юхновский, И. Драч, П. Мовчан, Б. Тарасюк - с сатанинской заданностью стремятся реабилитировать кровавую бандеровщину. Приравнять оуновских вояк - приспешников Гитлера к участникам Великой Отечественной войны".

Про „приспешников" Гітлера уже було написано стільки, що соромно навіть і повторювати - і про пакт Молотова-Ріббентропа, і про таємні протоколи до нього, про поділення світу, про спільні паради радянських та німецьких військ, і про термінову побудову на території СРСР 146 концтаборів для полонених поляків, і про щирі вітання, які висловив Молотов 17 липня 1940 р. в день, коли Гітлер захопив Францію...

А щодо ставлення гітлерівців до ОУН, то тут треба підкреслити, що вже на початку липня 1941 р. було заарештовано С. Бандеру, Я. Стецька, а також деяких інших провідних членів націоналістичного руху, та кинуто їх до концентраційного табору Заксенхаузен. Тільки у вересні 1941 р. було заарештовано близько 2 тисяч та розстріляно кілька сотень членів бандерівських „похідних груп". 25 листопада 1941 р. гітлерівське командування видало наказ:„Всі активісти руху Бандери повинні бути негайно заарештовані і після ґрунтовного допиту таємно знищені як грабіжники". Братів Степана Бандери Василя і Олександра було закатовано в концтаборі Аушвіц 21 липня 1942 р. Загалом, за підрахунками українського історика А. Русначенка, за роки війни гітлерівці винищили близько 30% членів ОУН.

Стосовно ж „бандитизму" бандерівців. Звернемося знов до сухих історичних фактів та свідків. На початку 1945 р. на західній Україні діяло під виглядом бандерівців більше 150 спецгруп НКВС загальною кількістю 1783 особи, головним завданням яких була дискредитація українського визвольного руху, і для реалізації цього: нещадна різанина, ґвалтування та знущання з мирного населення. Все це потім (а фальсифікаторами й зараз) називалося „звірствами бандитів-бандерівців". За один місяць серпень 1946 р. у західних областях України було проведено 7079 військових операцій! Нагадаємо: війна закінчилася більше року тому. Так з ким же так люто воювали, з яким окупантом? Війна з „бандитами" чи все ж таки катування цілого народу?! Наведу свідчення військового прокурора військ МВС Українського округу Г. Косарського з його доповідної записки на ім’я Хрущова 15 лютого 1949 р. (через 4 роки по війні!): „Дії так званих спецгруп МГБ мають яскраво усоблений бандитський, антирадянський характер, і, зрозуміло, не можуть бути виправдані ніякими оперативними міркуваннями". Досить важко запідозрити таку людину у бандерівській пропаганді сатанинського толку. Ось ще один свідок: 13 червня 1946 р. вийшов наказ Берії, який забороняв спалення українських сіл у якості каральних акцій. І саме Берії належать слова: „В Україні немає ніяких бандитів, а є лише націоналістично налаштована частина населення". Це як же треба було мордувати людей в Україні, щоб кат з катів почав заступатися?!

Хто, з ким, у який спосіб боровся в Україні можна дізнатись зі знов-таки сухих цифр звітів: з лютого 1944 р. до 22 жовтня 1945 р. було вбито 98846 повстанців, потрапили в полон 104990, здалися 48880 людей. Трофеї: 55563 гвинтівки та автомати, 6012 кулеметів та 473 мінометі. Бачимо разючу невідповідність між загиблими та полоненими і кількістю захопленої в них зброї. Сотні тисяч „бандитів" були неозброєнними.

Стосовно методів вбивств можна навести й уривок зі щоденника О. Довженка, у якому було записано розмову автора зі слухачем Московських вищих партійних курсів, котрий хизувався своїми „подвигами" на західній Україні: „Одного націоналіста я повісив униз головою й палив на повільному вогні, вирізав у нього шматки м’яса, а він, гадюка, так і вмер, вигукуючи: „Слава Україні!" От гадюка! Скільки я їх перемордував".

Отже, статті типу „Оранжевые носители неофашизма" – це цинічна, витримана у сталінському дусі, фальшивка. Тільки Правда та Патріотизм можуть стати зброєю для подолання справді фашистської агресії.

Костянтин Нікітенко,
м. Донецьк

ПАМ'ЯТЬ ПРО РОМАНА ШУХЕВИЧА – НЕТЛІННА

У березні в різних куточках України за участі членів Конгресу відбулися заходи зі вшанування пам'яті Головного Командира УПА генерал-хорунжого Романа Шухевича – Тараса Чупринки.

Вечір пам'яті Романа Шухевича відбувся у Києві. Відкрив захід крайовий провідник Київського братства ОУН-УПА О. Васкул. Виступаючі розповідали про діяльність Романа Шухевича у підпіллі. Звучали патріотичні пісні у виконанні хору „Гомін".

Вечір-реквієм пам'яті патріота нації відбувся в Івано-Франківську в Народному домі. Відкрив академію голова Братства ОУН-УПА Карпатського краю Ф. Володимирський. Перед присутніми виступили доцент Прикарпатського університету П. Арсенич, голова Івано-Франківської МО КУН І. Кінаш, голова спілки політв'язнів міста Р. Шевчук, представник молодіжної референтури Конгресу Я. Коретчук. Учасники вечора підтримали звернення МО КУН до Президента з клопотанням про увічнення пам'яті Романа Шухевича.



У Сколівській СШ №1 відбувся вечір, організований місцевим осередком Конгресу. Про славного сина України говорили голова районного проводу КУН Р. Дулиш, а також Л. Багінська, М. Кулик. Зворушливими були виступи учасників національно-визвольних змагань А. Михайлевич, С. Годзінець, Л. Середяк, Н. Файст, учнів О. Багінської, М. Гоїнець, Л. Биковської, М. Коваленко та ін. Учасники вечора оглянули книжкову виставку, присвячену героїчній добі визвольних змагань, яку підготувала працівниця районної бібліотеки О. Борис. В усіх церквах м. Сколе були відправлені панахиди за упокій вірного сина України. В церкві Різдва Пресвятої Богородиці добрим словом пом'янув героя місцевий парох отець-мітрат Василь Головацький, батько якого був гімназійним товаришем Р. Шухевича.

Конгрес-інформ

КОНГРЕС – ГЕНЕРАЛЬНИЙ СПОНСОР МІЖНАРОДНОГО ТУРНІРУ

Пам'яті Степана Бандери присвячений п'ятий Міжнародний турнір з вільної боротьби серед юнаків та юніорів. Він відбудеться з 21 до 23 березня 2005 р. в Києві на базі Республіканського вищого училища фізичної культури (вул. Матеюка, 4) за підтримки Конгресу Українських Націоналістів, Центру Національного відродження ім. Степана Бандери, Дарницького районного штабу виборчого блоку «Наша Україна» .

Бажання взяти участь у цих змаганнях підтвердили 25 команд з України, а також команди з Канади, Німеччини, Білорусі, Словаччини, Румунії, Польщі, Молдови, Австрії та Ізраїлю.

Ці змагання не лише покажуть, які політичні сили не словом, а ділом підтримують український спорт, а й сприятимуть патріотичному вихованню молоді, пропаганді здорового способу життя, утвердженню принципів традиційної української моралі, а також підготовці спортсменів до гідного відстоювання держави на спортивних змаганнях в Україні і поза її межами.

Оргкомітет турніру

ГЕРОЙ НЕ ЗНАЄ ПЕРЕШКОД

9 березня українському повстанцю Івану Олексійовичу Мавдрику виповнилося 80 літ. Славних літ...

Народився Іван Мавдрик (це після арешту "визволителі" записали його прізвище на свій лад – Малдрик) у мальовничому селі Думичі неподалік міста Рави-Руської на Львівщині. У 1941 році юнак вступив у молодіжну ОУН. Вміння мовчати та кмітливий розум вирізняли оунівця, керівництво довіряло йому найважливіші завдання. За рішенням місцевого проводу ОУН Іван Мавдрик став секретарем новоствореної сільради, звідки передавав потрібну інформацію. Не остудило запал оунівця і відсторонення від секретарства (знайшовся перевертень, який закинув йому неблагонадійність); влаштувавшись листоношею, Іван став зв'язковим.

У навечір'я Водохреща 1945 р. підпільну квартиру оточили облавники. Був бій. Загинув господар оселі, а Іван з товаришем потрапили в руки карателів. Переніс допити і знущання мужньо. У липні 1945 р. військовий трибунал виніс суворий вирок – десять років позбавлення волі.

Потягнулись довгі роки поневірянь Мордовськими таборами. А були ще Новосибірськ, Красноярськ... Доля не була прихильною до Івана Олексійовича, та серед темного царства сибірської сваволі та нужди проблискував іноді промінь світла. З гордістю ділиться Іван Мавдрик враженнями про зустріч у 1949 р. з митрополитом Йосипом Сліпим. Не один вечір провів він і в товаристві єпископа УГКЦ Миколи Чарнецького.

Звільнився з-під арешту Іван Олексійович у 1954 році, однак тільки в 1966 році отримав дозвіл повернутися на Батьківщину. Довго ще летіли в Україну листи від тих, з ким ніс нелегку ношу в'язня ГУЛАГу, щоб повернутися вісточкою із древньої Жовкви, де посилився непохитний борець:

Щасливий той, хто з Богом в серці
Безмежно любить свій народ
Життєвий вир його не зломить,
Герой не знає перешкод.

Незалежність зустрів щасливим, готовим до нової боротьби. З ентузіазмом взявся за створення районної організації Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих, був її першим головою. Очолював районну організацію протягом семи років. Від 1993 року - активний член районного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, пише спогади про буремні роки визвольних змагань...

ВІТАЄМО!



Жовківська районна організація Конгресу, районна організація Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих сердечно вітають дорогого друга Івана Мавдрика зі славним ювілеєм!

Ярослав Глутковський,
м. Жовква – с. Стара Скварява

ВІТАЄМО!

ЙОСИПОВІ КОСТЕЛЬНОМУ-"БИСТРОМУ" - 80

27 березня 2005 р. виповнюється 80 років Йосипові Костельному, членові ОУН з 1939 р., учасникові національно-визвольної боротьби 1943-44 рр.

Нині упівець проживає в с. Старе Село на Львівщині. В жовтні 1944 р. Йосип як вояк УПА під час розповсюдження агітаційних матеріалів попав в руки НКВС. Пережив страшні катування, був засуджений на 20 років каторги і 5 років заслання. На засланні була й мати з молодшим сином Дмитром. Лише 1959 р. всі разом повернулись на рідну землю.


Дмитро і Йосип Костельні

Йосип Костельний був серед тих, хто відкривав церкву в рідному селі, створював осередки РУХу та братства ОУН–УПА. На своїй садибі спорудив пам'ятник односельцям – жертвам більшовицького режиму.

Незважаючи на поважний вік , Йосип Костельний політичні справи не полишає. Бажаємо йому міцного здоров'я, щастя, добробуту.

Від друзів і побратимів -
Дмитро Костельний,
Голова Чернівецького міського Товариства політв'язнів і репресованих, брат ювіляра

КОНГРЕС У ДІЇ

НАШІ ЛЮДИ ГІДНІ КРАЩОГО ЖИТТЯ

Світлана Маслова, голова Любашівського (Одещина) районного осередку Конгресу Українських Націоналістів під час президентських перегонів очолювала районний штаб виборчого блоку «Наша Україна», який здобув найвищий в області відсоток голосів за Ющенка. Обласний штаб висунув Світлану Дем'янівну, лікаря з 25-річним стажем, на посаду голови Любашівської райдержадміністрації. Надаємо їй слово.



Я народилась і виросла у селі Кричунове, яке дуже люблю. У 1994 році односельчани звернулись до мене з проханням допомогти припинити розбазарювання колгоспного майна керівництвом господарства. Вважаючи себе патріоткою села й держави, не відмовилась. Намагалась роз'яснити людям, яким чином можна забрати свої майнові паї - і, фактично, з Кричунового розпочалась земельна реформа в районі. За дорученням селян поїхала до Києва в інститут аграрної економіки, де допомогли розпаювати майно, визначити його вартість. У ході усіх цих перипетій я і познайомилась з лідерами Конгресу Українських Націоналістів, вони мене морально підтримували, консультували.

Вперше побачила і почула Віктора Ющенка на Співочому полі в Києві. Вразив не тільки виступ Ющенка, а й люди, які приїхали з усіх куточків України. Своєю присутністю вони підтверджували, що далі так жити не хочуть, прагнуть іншої долі собі та дітям.

Цей заряд я зберегла на всі три тури виборів. Я вдячна усім, хто проявив громадянську зрілість.

Головні пріоритети моєї програми - робочі місця, відновлення роботи м'ясо-молочного комплексу в Любашівці. Я знаю, як наповнити бюджети усіх рівнів, головне — не розкрадати його. Треба, аби люди повірили, що влада зробить їхнє життя кращим. Також потрібно надавати підтримку сільгоспвиробникам, щоб доступними були кредити, відповідними пенсії та зарплати. Наш народ гідний кращого життя.

Записала Анастасія Олійник

ГОТУВАТИСЬ ДО ВИБОРІВ!

У Старому Самборі відбулася звітна конференція районної організації КУН. У звітній доповіді голова РО Конгресу Володимир Васюта розповів про стан справ в організації, участь її членів в Помаранчевій революції тощо. В обговоренні доповіді взяли участь заступники голови РО КУН Ігор Макар, Василь Тершівський, Володимир Муль, голова Самбірської РО КУН Михайло Шпак, голова Самбірської МО КУН Володимир Затварський, голова секретаріату Львівської обласної організації КУН Ігор Данилиха та інші.

Голова ЛОО Конгресу Михайло Вовк проаналізував стан націоналістичного руху в Україні загалом та на теренах Львівщини зокрема, закликав націоналістів активізувати свою роботу з підготовки виборів до Верховної Ради та місцевих рад.

Прес-служба Старосамбірської РО КУН

НАЦІОНАЛІСТИ - ВІРНІ ПРИСЯЗІ

Участь корчинського осередку КУН у Помаранчевій революції в Києві - і чисельно, і дієво - була найвагомішою зі Сколівщини.

Вже тривалий час Корчинський осередок очолює Михайло Городник - керівник закладу культури. Як вимагала ситуація — члени районного КУН опинялися в найгарячіших точках України, де підставляли свої душі, щоб захистити українську державність.

У лютому сталася знакова для осередку подія — одинадцятеро молодих корчинців було прийнято до лав КУН. У гості до однопартійців прибули члени районного проводу на чолі з провідником Р. Дулишем. Бажання Наталії Лесишин, Надії Срулевич, Василя та Романа Корчинських, Миколи Підгородецького, Марії Негур, Любомири Сородник, Марії та Юрія Головків, Оксани та Володимира Чобичів поповнити лави патріотичної організації освятив парох Корчина о. Олександр. Молоді партійці склали Присягу українського націоналіста.

С. Листопад, Сколівщина

ЧАСОПИС "НАЦІЯ І ДЕРЖАВА"

- це передова битви за честь і гідність українського народу.
Будьте з нами, не давайте топтати наші чесноти, передплатіть нашу газету з наступного місяця.
Ціна на 1 міс. - 1,39 грн., 3 міс. - 4,17 грн., 6 міс. - 8,34 грн.
Передплата приймається в усіх поштових відділеннях України.
Передплатний індекс **09715**

РАДІОЖУРНАЛ КОНГРЕСУ "НАЦІЯ"

Слухайте радіожурнал Конгресу Українських Націоналістів "Нація" щосуботи об 11:05 на хвилях радіо "Промінь".

нація і держава
22.03 – 28.03. 2005 р.

ВИШИВАНКА – СИМВОЛ УКРАЇНИ

З національним пробудженням у моду повертаються вишиванки. На жаль, рідко хто замислюється над тим, який зміст наші пращури вкладали у яскраві візерунки на полотні. А дарма, адже здавна вважалося, що вишиванка з комбінацією певних орнаментів оберігала від нечистої сили, допомагала у коханні, посилювала взаємозв'язок людини з природою... Символіка вишивки залежала від того, кому призначалося вбрання: парубкові-нареченому, чоловікові, хлопчикові, дівчині чи заміжній жінці.

Цікаво, що узори вишиванок збігаються із символікою орнаментів предметів трипільської культури. Вже на трипільському посуді бачимо попарно з'єднані трикутники. Виявлені на Черкащині срібні бляшки з фігурками чоловіків (VI ст.) ідентифікуються узорами вишивок XVIII-XX ст.

Символіка вишивки складалася із двох частин: історичної (родової) та прогнозуючої (загадування майбутнього). На вишиванках застосовували традиційні символічні орнаменти: геометричні (вважаються найдавнішими), рослинні, зооморфні (тваринні).

За традицією, дівчина, готуючи придане, мала вишити своєму нареченому сорочку. Сорочка (особливо чоловіча) була символом кохання, вірності. Її розшивали орнаментами з дубового листя, жолудів. Ці магічні рослинні зображення є символами чоловічої сили. А сорочка з великими червоними маками – це типово для молодої дівчини, яка сподівається на велике кохання. Рожі, мальви теж сприймаються як символи любові та ніжності, але вони не такі давні, як маки. Доросла жінка може вишити на сорочці калину.

Сорочка-вишиванка є символом українця і України. Народ ставився до вишиванок, як до святині. Вони передавалися із покоління в покоління, з роду в рід, береглися, як реліквії.

Ярина Михальонок,
студентка НаУКМА

З ПІСНЕЮ ПО ЖИТТЮ

Наталія Май - сьогодні ім'я цієї співачки відоме усій Україні. Вона володар гран-прі І Міжнародного фестивалю мистецтв "Слобожанський Спас". Пісня "Мамина сорочка" стала зоряною піснею фестивалю-конкурсу "Боромля-2003". За цей твір Наталія одержала гран-прі на Всеукраїнському конкурсі авторської пісні "Обереги України".

Надзвичайно співучі й Наталині доньки – дует "Василечки". Вони здобули першість на Всеукраїнському дитячому фестивалі сучасної української пісні "Пісенний вернісаж-2004", вийшли у півфінал Всеукраїнського дитячого конкурсу "Крок до зірок".

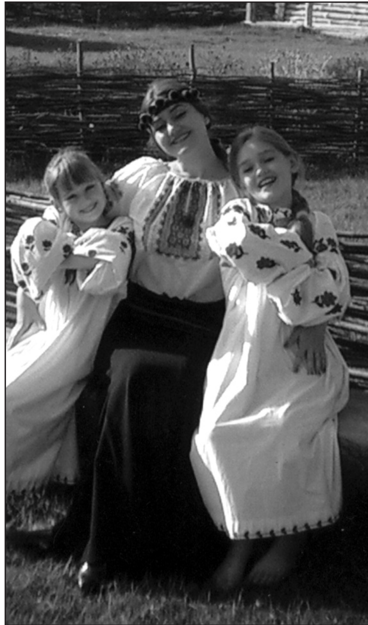
- Скільки себе пам'ятаю, я співала завжди, - розповідає пані Наталія. - Ще з дитинства долучалася до співу своєї мами й бабусі. Часто вечорами відбувалися концерти вдома, співали на три голоси. Зі шкільних років я почала писати вірші, згодом свої ж вірші клала на музику і співала, співала... У нашій хаті спів не переривається, адже постійно до чогось готуємося, розучуємо нові пісні, відшліфовуємо голоси.

Пригадую один з концертів у столичному палаці "Україна", де мої дівчатка співали. Їм підспівував увесь глядацький зал! Це була неповторна і щаслива мить у моєму житті. Тепло сприймається дует „Василечки" у Полтаві, в інших містах, але особливо нас люблять на Тернопіллі, Івано-Франківщині, Закарпатті - якось по-особливому виявляють своє відношення до нашої творчості. Оплески, як правило, бувають значно щедрішими, обличчя світлішими, часто зі сльозами на очах. Напевне, у тих регіонах якесь особливе ставлення до України як такої.

Зараз готуємося до дитячого пісенного фестивалю, який має відбутися у Мукачеві. Ми репрезентуватимемо Україну на міжнародному фестивалі родинної пісенної творчості. Маємо запрошення на телефестиваль "Зірки, на сцену!".

Побажаймо ж цьому співучому сімейному колективові нових творчих успіхів і перемог.

Олександр Тарасенко,
м. Лубни



На світлині: поетеса та співачка Наталія Май з доньками Лесею та Станіславою (дует "Василечки").

ДОРОГУ ЕТНІЧНІЙ МУЗИЦІ!

Після пережитих нами соціальних трагедій у часи панування тоталітаризму ми починаємо усвідомлювати, що без повернення до витоків, до справжнього фольклору Україна приречена на самознищення. Як і будь-який інший етнос.

А наскільки сьогодні поширена українська автентика? Візьмемо, наприклад, етнічну музику. Є, звісно, палкі прихильники, але відсутність належної пропаганди відбивається на її поширеності.

Радіостанції, що мають значний вплив на молодь, дублюють одна одну, орієнтуючись на російські зразки. От, наприклад, ну хто з молодих чув прекрасного бандуриста Романа Гриньківа або гурт "Оправці", які виконують українську автентику? Попит народжує пропозицію, а у нас, на жаль, не виховується попит на альтернативне мистецтво. Українська етнічна музика дуже яскрава, мистецьки довершена, є цікаві записи, та немає реклами, спеціальних програм, передач, інтернет-ресурсу, виконавці відірвані від мас-медіа.

Майбутнє залежить не лише від уміння виготовляти нові ліки, розщеплювати атоми і літати в космос, а й від того, яка система духовних цінностей функціонує в культурі, чому нація надає пріоритети. Отже, віддаймо перевагу автентичній музиці, інакше нація не матиме майбутнього.

Ярина Михальонок,
студентка НаУКМА



ПОМАРАНЧЕВІ РОЗЧАРУВАННЯ

Так вже було. Пам'ятаєте? Подих незалежності, загальнонаціональне піднесення, „живі ланцюги", одностайний референдум, сльози радості, кольорові мрії, амбітні плани - і жорстоке розчарування, глибока економічна криза, зневіра, зрада, ганьба...

"Бандитам тюрми!" - ще дзвенить у наших душах могутній набат помаранчевого Майдану. „Багаті поділяться з бідними !"- ще зберігає серце такі теплі й гуманні слова новообраної влади.

А тим часом холодний розум вже починає ставити перші неприємні запитання, робити незручні висновки, „тикати носом", констатувати факти...

Чомусь саме перші кроки новоствореної урядової команди стали її першими помилками. Чомусь саме на ту стежину, якою ще донедавна йшла стара влада, ступила й нова – прозора, чиста, красива, романтична.

Все починається з початку - як завжди, з всепрощення. Помилувати злочинця. Домовитися з грабіжником. Залишити в спокої шахрая, зрадника, перевертня. І все на очах у народу - чесно, толерантно, законно, цивілізовано. Головне, переконати цей народ, що злочинець ніякий не злочинець, а так - дрібний пустунчик, що грабіжник не грабував, а позичав чуже, що перевертень має право змінювати свої погляди...

Напередодні доленосних подій кінця 2004 року Віктор Ющенко так зв'язав себе путами різноманітних угод, зобов'язань і договорів з представниками колишньої опозиції, що сьогодні вони просто не дають йому дихати, вільно рухатись, виконувати свої передвиборчі обіцянки. Уряд народної довіри поволі перетворюється на якийсь „клуб за інтересами".

Ось, кинувши політичну реформу, „шматують" посадові портфелі соціалісти з бютівцями. Ось у пориві „нафтового гніву" пише заяву про відставку свого чоловіка дружина Зварича. Ось ображений на всіх Литвин з „терновим вінком" на голові розповідає нам „про дружбу проти нього". Навіть комуніст Симоненко, забувши, що він залишився «єдиним вцілілим опозиціонером», попросив раптом «хоч півдулі» у вигляді посади Генерального прокурора.

Яка вже тут люстрація. «Є проблема росту нової команди», - каже Президент України. «Іде притирка новоствореного уряду», - дружньо вторять йому міністри. Бракує їм, бачите, часу, кадрів, ще чогось для докорінних перетворень. А час біжить… Поволі приходить до тями пошарпаний «проффесор» Янукович. Ретельно зализує свої рани поскубаний „меценат" Кучма... І вже тільки поодинокі помаранчеві стрічки на голих деревах нагадують нам про велич змагу Української Нації, яка ще вчора піднялася з колін...

Ігор Пиголь, м. Славута

МАНКУРТИ Й ЯНИЧАРИ ПОВИННІ МОВЧАТИ

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Чим ближче 60-річчя перемоги над німецьким фашизмом, тим більше у редакційній пошті листів з розповідями про боротьбу ОУН-УПА, причому переважна більшість читачів з різних куточків України все наполегливіше ставить перед новою владою питання про реабілітацію учасників національно-визвольної боротьби 40-50-х рр. минулого століття.

Про це йдеться, зокрема, у листі М. Ципука з м. Стрия, що на Львівщині. Микола Вороняк з смт Рокині Волинської області пише: „Усіма силами треба боротися, щоб вояків УПА визнали воюючою стороною на рівні з радянськими ветеранами. Так зробили давно (ще років з 30 тому) в сусідній Польщі, визнавши вояків Армії Крайової, Батальйонів хлопських та інших формувань, які протистояли комуністичній владі, учасниками бойових дій і прирівнявши їх у статусі до решти ветеранів. А у нас ветерани ОУН-УПА, справжні борці за незалежну Україну, у своїй державі маються за людей другого сорту. Чи не соромно?"

Має бути соромно, бо, як говорить у своєму вірші Василь Межовий із Сум, „нас вдвічі більше вбито по бою, а мільйони безвісти лягли." Адже „нема землі святіше України. Блаженна пам'ять, хто за неї впав". А „для тих, хто в шанцях не сидів, – немає приводу медалями дзвеніти". (А від себе додамо: й до цього часу – прапору радянському служити).

Манкурти й яничари повинні мовчати, коли, як пише Микола Білий з Феодосії, „хто народу служив, українства й під окриком смерті не зрадив, прилітають до нас. Уже словом своїм, своїм вчинком дають нам пораду"...

Краще й не скажеш...

Микола Хаджидер

НЕБЕЗПЕКА ЗМІШАНИХ ШЛЮБІВ

Радянська державна ідеологія, а сьогодні „глобалісти" стверджують, що в змішаних (міжнаціональних) шлюбах народжуються здоровіші, крупніші й талановитіші діти. Частково це так. Коли йдеться про дуже різних за расово-етнічним походженням чоловіка та жінку, то й справді, їхні діти можуть бути й крупнішими, й життєздатнішими. Однак ця особливість є характерною лише для першого покоління.

Якщо генетичні лінії подружжя надто далеко "відбігли" одна від одної, то через наявність у дитини батькових генів у неї може виникнути внутрішньоутробний конфлікт із матір'ю. У такому випадку діти не лише не будуть крупнішими та життєспроможнішими, але й можливі всі негативні наслідки у розвитку плоду - аж до хвороб нервової системи і розумової відсталості.

Добре відомо, що шлюби між родичами є несприятливими для нащадків, однак те ж саме можна сказати і про генетично віддалених людей. Це показали спеціальні дослідження в селищах Америки, де спільно проживають корінні індіанці й нинішні мешканці континенту - афроамериканці та білі переселенці. Діти тут мають значну кількість спадкових захворювань і в 1,5 рази частіше відстають у розвитку, ніж їхні однолітки в інших регіонах...

Завідуючий кафедрою педіатрії Московської медичної академії ім. І.М. Сечєнова, доктор медичних наук, професор О. К. Ботвіньєв пояснює цей феномен тим, що в змішаних шлюбах усталений комплекс генів руйнується, а новий комплекс виявляється біологічно слабшим - адже він не пройшов тисячолітню "обкатку". Як наслідок - зростають захворюваність, дитяча смертність, зменшується тривалість життя... Причому чим більше відмін між расами, чим далі одна від одної їхні історичні території - тим глибші ускладнення принесуть шлюби між їхніми представниками. Чорні й білі - найвибухонебезпечніша суміш різних хвороб...

З огляду на сказане найсприятливішими шлюбами є ті, в яких чоловік і дружина належать до близько родинних народів. Що ж до начебто вищих розумових здібностей або талановитості дітей у змішаних шлюбах, то це просто міф. Генетиці невідомі гени, які б шляхом змішування давали ефект особистісного характеру.

Тому не дивно, що в багатонаціональній державі США більшість шкільних програм - на рівні наших шкіл з фізичними та психічними вадами.

Наші діти, які з батьками емігрують за океан, виявляють знання на декілька порядків вищі за рівень знань американських дітей. А інтелектуальний потенціал власті США черпають за рахунок щорічних квот емігрантів з інших країн, в тому числі з України.

У деяких країнах (Японія, Ізраїль) міжнаціональні шлюби заборонені або не заохочуються. Це один з об'єктивних факторів того, що середній термін життя в Японії є найвищий в світі і сягає 90 років.

Знав цю закономірність комуністичний режим (Берія та Каганович) і нищив коріння нашої нації - сільське населення, де на противагу міському не було міжетнічних шлюбів.

На жаль, за роки незалежності України зникли з лиця землі тисячі сіл, отже, зникає генофонд нації. Хто й коли відповість за український Холокост?

Є. Романишин,
заслужений лікар України,
м. Івано-Франківськ

(За матеріалами журналу "Перехід-IV")

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Розділ п'ятий

ШОКОЛАДНІ ЦУКЕРКИ З СЕКРЕТОМ

Далі П. Судоплатов свідчить: Шпігельглас, заступник начальника іноземного відділу НКВС, провів мене до кабінету Єжова, котрий захотів прийняти мене перед від'їздом. Коли ми вийшли від нього, Шпігельглас сказав:

- Тобі належить у випадку провалу операції і можливості захоплення тебе поліцією чи ворогом діяти, як справжньому чоловікові, і ні за яких умов не потрапити до рук поліції.

Фактично, це був наказ вмерти. Малось на увазі, що я скористаюсь пістолетом «Вальтер», якого він мені вручив.

Шпігельглас провів зі мною понад вісім годин, обмірковуючи різні варіанти моєї втечі з місця акції. Він забезпечив мене сезонним залізничним квитком, що діяв на території західної Європи протягом двох місяців, вручив фальшивий чехословацький паспорт і три тисячі американських доларів, на той час то були дуже великі гроші.”

Після цього, як свідчить агент-терорист, він на кораблі «Шилка» під виглядом радиста поплив до Роттердама. Дорогою до Голландії він з Норвегії повідомив Коновальця про своє прибуття і було домовлено, що вони зустрінуться в ресторані готелю «Атланта» в Роттердамі. Та хай про свій злочин розповість сам терорист НКВС:

«...23 травня 1938 року. Після того як пройшов дощ, погода покращала — стала теплою і сонячною. Годинник показував за десять дванадцяту. Прогулюючись вулицею біля ресторану «Атланта», я побачив за столиком біля вікна Коновальця, який чекав мого приходу. Цього разу він був один. Я зайшов до ресторану і підсів до нього. Після недовгої розмови ми домовилися зустрітися в центрі Роттердама о 17.00. Я передав подарунок, коробку шоколадних цукерок, і сказав, що мені терміново потрібно повертатися на корабель. Виходячи з ресторану, я підсунув коробку ближче до нього. Ми потиснули один одному руки, і я вийшов з ресторану, ледь стримуючи себе, аби не кинутися бігти. Пам'ятаю, як вийшов з ресторану і одразу звернув у невеличку вулицю, обабіч якої розміщувалися численні магазини. У першому з них, що торгував чоловічим одягом, я купив собі капелюха і світлий плащ. Виходячи з магазину, я почув вибух, що нагадував звук лопнувшої камери автомобільної шини. Люди, які були поруч мене, побігли у бік ресторану. А я заспішив на вокзал, де сів на перший поїзд, що відправлявся на Париж...»

Отже, бомбу, яку за рекомендацією Сталіна, заховали у коробку з шоколадними цукерками, нібито виготовленими на Україні, у Києві, агент-терорист Судоплатов привіз Коновальцю як подарунок з України (Сталін знав як використовувати людські уподобання). Коробку перед Коновальцем агент поклав горизонтально, чим запустив годинниковий пристрій. Після цього пекельна машинка мала вибухнути через півгодини в будь-якому положенні. Вийшовши з ресторану, Коновалець ніс коробку біля ноги, тримаючи її за яскраву стрічку, зав'язану бантиком. Вибух стався біля кінотеатру «Люм'єра», він не тільки вбив керівника українського національно-визвольного руху, відірвавши йому ногу і розірвавши живіт, але й покалічив кількох перехожих голландців.

Приїхавши поїздом до Парижа, агент-терорист через радянське посольство надіслав до Москви телеграму: «Подарунок віддав. Посилка зараз у Парижі, а шина автомобіля, на якому я мандрував, лопнула, коли я ходив до крамниці». Після цього, з фальшивими документами на ім'я польського громадянина, вбивця виїхав до Барселони, де зустрівся з резидентом НКВС у Іспанії, радником республіканського уряду з питань розвідки Олександром Орловим — Фельдбінгом. Звідкіля пароплавом прибув до Одеси, а потім до Москви.

Після цієї акції Судоплатов швидко поліз щаблями кар'єри в НКВС. Його нагородили орденом Червоного прапора, і він став довіреною особою Сталіна. Пізніше Сталін, ведучи жорстоку боротьбу за владу з Левом Троцьким, за допомогою Миколи Єжова очистить НКВС від євреїв - загинуть Слуцький, Шпігельглас, Фриновський — заступники Єжова, знищать всю радянську резидентуру, яка на 90 відсотків складалася з євреїв, серед них буде і Олександр Орлов, якому вдасться втекти до Америки, а Судоплатов служитиме при Сталіні до самої смерті вождя. Він переживе Ягоду, Єжова і Берію.

Розслідуючи цей злочин, я довго не міг відповісти на запитання: чому Сталін в 1938-39 роках раптово знищить усіх командармів Червоної армії – українців? Вони не були пов'язані зі справою маршала Тухачевського, не були прихильниками Троцького, як, наприклад, Якір і Гамарник. Навпаки, після розкриття «заколоту військової опозиції» у 1937 році командарми-українці опинилися у фаворі у вождя. Випадково ключ до цієї таємниці я знайшов у справі агента-терориста Судоплатова. Не бажаючи цього, він випадково розсекретив таємницю. Ось що він засвідчив:

«...Десь 1937 і частково 38 року я неодноразово виїжджав на Захід кур'єром. «Дахом» для мене служила посада радиста на вантажному пароплаві. Зустрівшись з Коновальцем (*навесні 1937 року — авт.*), я довідався, що ОУН передала німцям дезінформацію про те, що деякі командири Червоної армії з числа українців — Федько, Дубовий та інші - виявляють симпатії до справи українських націоналістів. Пізніше мені довелося прочитати в українській емігрантській пресі, що такі командири, як Дубовий, Федько та інші виявляють прихильність до українського націоналізму. Коновалець попросив мене, щоб я, «як організатор українського підпілля», з'ясував - так воно чи ні. Коли у 1937 році я повідомив про це Шпігельгласу (*заступнику начальника закордонної розвідки —авт.*), то він припустив, що контакти Дубового та інших червоних командирів-українців з українськими націоналістами могли мати місце».

Спираючись на інші документи і свідчення, можна зробити висновок, що Шпігельглас цю інформацію агента Судоплатова доповів Єжову, а Єжов, відповідно, Сталіну. Ця інформація носила такий зміст: серед вищих командирів Червоної армії командуючий Київським військовим округом Федько, командуючий Харківським військовим округом Дубовий та інші є прихильниками Коновальця і ОУН, які можуть підтримати повстання на Україні, що могло б розпочатися після розкуркулення, голоду, репресій і геноциду, до того ж ці командири підтримують дружні зв'язки з головою Ради народних комісарів УРСР Панасом Любченком. Вони всі - колишні прапорщики царської армії, і це їх об'єднує. До того ж колишній «боротьбіст» Панас Любченко, національний комуніст, який примкнув до ВКП(б).

Після бесіди Єжова і Шпігельгласа зі Сталіним вождь сказав їм: «Якщо це не виключено, то це можливо. Провести слідство із застосуванням методів, дозволених рішенням ЦК».

Після цієї розмови у вождя події почали розгортатися швидко і невпинно, як снігова «куля», набираючи все більших і більших розмірів. Ось тоді і виникла справа голови Раднаркому УРСР П. П. Любченка.

Розділ шостий

НАВКОЛО „ПЕРЕЛЯКУ” ОЛЕКСАНДРА ШУМСЬКОГО



Минув рік з дня перемоги в Другій світовій. Одного літнього дня генерал-майора держбезпеки Павла Судоплатова викликав до себе міністр державної безпеки Абакумов. Після недовгої розмови вони сіли в величезний броньований «ЗІЛ» і поїхали на Стару площу до Центрального комітету партії. У великому кабінеті секретаря ЦК Кузнєцова, який був куратором служб безпеки і відповідав за кадри в ЦК, вони зустріли члена Політбюро ЦК ВКП(б) Лазаря Кагановича і члена Політбюро секретаря ЦК компартії України Микиту Хрущова.

Кандидат у члени Політбюро, генерал-лейтенант Кузнєцов, який до цього працював першим секретарем Ленінградського обкому партії, був на вершині своєї кар'єри. Ходили чутки, що старий вождь шукав собі заміну на партійній і державній посаді — і його перст вказав на Кузнєцова. Іншим претендентом на посаду голови ради народних комісарів мав стати фаворит вождя Андрій Вознесенський, заступник Сталіна і голова Держплану СРСР. Всі ці партійні перипетії Кремля дуже добре відчували соратники Сталіна і тому нового фаворита остерігалися. Сам же Кузнєцов до присутніх ставився зверхньо, але теж обережно - він ще не знав, хто в боротьбі за владу стане його друзями, а хто ворогами. На жаль, і Кузнєцов, і Вознесенський невдовзі опиняться в підвалах Луб'янки — Маленков разом з Берією сфабрикує на них справу ворогів народу, і їх там розстріляють. Але це станеться через два роки. А тоді соратники Сталіна, керівники служби безпеки заглядали йому в рота.

На цій нараді Кузнєцов інформував присутніх про те, що Центральний комітет вирішив таємно ліквідувати керівника українських націоналістів Олександра Шумського. Він повідомив членам політбюро і керівникам МДБ, що, за даними політичної розвідки, Шумський встановив контакти з емігрантськими колами на Заході й інтригує, щоб увійти до складу уряду, який формується за кордоном Українською Головною Визвольною Радою.

Ось що говорить єдиний свідок — інших або постріляли, або вони за старістю повмирали — генерал-лейтенант КДБ П. Судоплатов:

«...Нам з Абакумовим стало також відомо, що пропозиція про знищення О. Шумського надійшла від Кагановича і Хрущова. Кузнєцов розповів нам, що за даними МДБ України, Шумський вже купив квиток на поїзд і має намір повернутися в Україну, щоб організувати збройний націоналістичний рух або втекти за кордон і там увійти до складу українського уряду в еміграції. Абакумов додав, що оскільки я є спеціалістом з цього питання, то мені і слід простежити зв'язок Шумського з націоналістичним підпіллям та українськими емігрантами».

Хто ж такий Олександр Шумський, що його долею переймалося політбюро на найвищому рівні? На це питання можна відповісти прямо: він разом з Михайлом Грушевським стояв біля витоків проголошення незалежної Української держави. Може, Шумський мислив трохи лівіше, ніж учений, але мета була у них одна, і переслідування дісталися однакові.

Для більшовиків Олександр Шумський був українським буржуазним націоналістом, для націонал-патріотів — більшовиком. Для перших він буде контрреволюціонером і ворогом народу, для інших - зрадником і відступником.

Але можна з упевненістю сказати, що не було б таких, як Олександр Шумський, - не постала б сьогодні самостійна держава.

Ось що пише про нього «Історія Української РСР» (том 2, видання 1967 року): „У травні 1918 року на з'їзді партії українських есерів ліві на чолі з В. Елланом (Блакитним), О. Шумським, Г. Гриньком, Г. Михайличенком завоювали більшість і утворили нову партію українських есерів (*соціал-революціонерів - авт.*) — партію боротьбістів, назву вони взяли від газети «Боротьба». Але «боротьбисти» ще не позбулися ілюзії дрібно-буржуазного демократизму, не порвали з ідеологією українського буржуазного націоналізму. Проте вони не пішли на співробітництво з окупантами і гетьманщиною, а перейшли на нелегальне становище і включилися в боротьбу з ними...

Після I з'їзду Рад СРСР почалась розробка проекту Конституції СРСР. 10 січня 1923 року була створена Конституційна комісія на чолі з М. І. Калініним. Від Української РСР до її складу увійшли М. О. Скрипник, В. П. Затонський, Д. З. Мануїльський, О. Я. Шумський, М. Г. Хвильовий... Водночас у Конституційній комісії розгорнулася запекла боротьба проти місцевого націоналізму. Українські націоналісти О. Шумський, М. Хвильовий, блокуючись з троцькістом Х. Раковським (*голова уряду України - авт.*), знову виступили за створення конфедерації, тобто союзу держав, а не єдиної союзної держави...

У 1928 році рішучу боротьбу розгорнув ЦК КП(б) України проти групи націонал-ухильників О. Шумського - М. Хвильового. Ряд буржуазних націоналістів, зокрема М. Волобуєв, зробили спробу економічно обґрунтувати погляди шумськістів. Перекручуючи факти господарської політики Радянського уряду, буржуазні націоналісти намагалися довести, що для України з економічної точки зору недоцільно перебувати в складі СРСР. Вимагали примусової українізації... Помилкові погляди націонал-ухильників у рядах КП(б) України поширилися і в КПЗУ (*комуністична партія Західної України. — Авт.*). Л. Каганович, який в той час працював на Україні (*секретар ЦК — авт.*), огульно звинуватив ЦК КПЗУ в націоналізмі і зрадництві. Це було однією з причин, які в січні 1928 р. привели КПЗУ до розколу, а потім до ліквідації...»

Далі буде

КУМИР НАЦІЇ

28 березня виповнюється 80 років з дня народження відомого співака, народного артиста України Дмитра Гнатюка.



"Ясени", "Пісня про рушник", "Черемшина", "Ой ти дівчино, з горіха зерня"... Ці пісні втілюють образ України, це вже те, що навіки – наша класика. Як і могутній баритон і горда постава Дмитра Гнатюка. Він, поруч Ніни Матвієнко, Неоніли Крюкової, Анатолія Паламаренка, є ніби символом народного артиста України.

Шлях видатного українця розпочався 1925 року в буковинському селі Мамаївцях. "Свого часу мій батько казав таке: "Сину! Для того, щоб стати професором (так у нашому селі називали вчителя), треба вчитися п'ятнадцять років, – згадує Дмитро Михайлович. – А для того, щоб стати людиною, треба вчитися все життя".

Співак пам'ятав ті слова завжди. І в Чернівецькому театрі, де 1945 року розпочав свою сценічну діяльність, і в Київській державній консерваторії ім. П.Чайковського, і в Державному інституті театрального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого... А далі – стрімкий злет. З 1951 до 1988 р. Дмитро Гнатюк працює солістом опери (з 1975 року, після закінчення театрального інституту, ще й режисером) Державного (тепер – Національного) академічного театру опери та балету ім. Тараса Шевченка. 1988-го Дмитро Михайлович стає головним режисером цього театру.

Остап у "Тарасі Бульбі", Еней в "Енеїді" М.Лисенка, Мазепа й Онєгін в однойменних операх П.Чайковського, Ріголетто Д.Верді – у всіх іпостасях талановитий артист був переконливим і щирим, у кожну свою роль вкладаючи частинку української душі.

Народний артист України, академік Академії мистецтв України, професор Музичної академії ім. П.Чайковського, народний депутат України... Це вже суспільні ролі, кожну з яких Дмитро Гнатюк намагався виконувати не менш талановито. "Мета мого життя – була і є – сіяти зерна національної культури, дбати про відродження і збагачення українського мистецтва в незалежній соборній Українській державі. Життєвий принцип – чесність, відповідальність, працелюбність, доброта. Найприємніше у роботі – схвалення, розуміння моєї праці як співака і актора у слухачів та глядачів, їх позитивні емоції та відгуки. У людях найбільш за все ціную порядність", – це ті орієнтири, які не дають видатному артистові збитися зі шляху.

Серед численних нагород Дмитра Гнатюка найбільш промовистою є орден Миколи Чудотворця "За примноження добра на землі". Але, напевно, найвища нагорода – це долучитися до творення нової України. Бо коли більшість українських співаків сприйняли передвиборчу кампанію як можливість заробити на синьо-білому полі, легковажно, а то й цинічно не задумуючись над наслідками такого вчинку, Дмитро Гнатюк торгував Божим даром не став. Усю свою славу, видатне ім'я і незабутній голос він конвертував у перемогу народного Президента Віктора Ющенка. Звісно, там, на Майдані, за п'ять хвилин до перемоги, багато хто ставав помаранчевим – ще й досі пам'ятаються ті безконечні покаянні сповіді на "5 каналі"... Та лише справжні народні артисти України пройшли усі кола того виборчого пекла поруч свого лідера. Серед них – і Дмитро Гнатюк. "Кумир нації" – так назвав свого старшого колегу кумир молоді Святослав Вакарчук на помаранчевому Майдані...

"Мрію своєю працею, мистецтвом сприяти утвердженню самосвідомості українського народу, його патріотизму і національної гордості", – говорить патріарх української пісні.

31 березня в Національному палаці мистецтв "Україна" відбудеться ювілейний творчий вечір народного артиста України Дмитра Гнатюка.

Олена Коломієць



ПОСТАТЬ
З ДОРОГИ ПРАВЕДНИКІВ

1 Отець Сергій Ткачук у своїй промові вказав на численні заслуги пані Слави, яка все життя працювала для того, щоб українська нація була вільною і мала свою державу.

Про величність і масштабність постаті Слави Стецько говорили заступник голови Конгресу, народний депутат Євген Гірник, член Головного проводу КУН Богдан Павлів та інші. Слава Стецько своїм поверненням в Україну сконсолідувала український націоналістичний рух. Створивши і очоливши Конгрес Українських Націоналістів, вона зробила націоналізм і національну ідею реальним фактором української політики. Визнанням пошани і любові народу до патріотичної діяльності Слави Стецько стала її тріумфальна перемога на дострокових виборах до парламенту у Надвірнянському виборчому окрузі Івано-Франківської області у березні 1997 р., а потім і на виборах 1998 р. На парламентських виборах 1998 р. вона була одним з ідеологів виборчого блоку "Національний фронт", який можна вважати прообразом правої опозиції до режиму Кучми. Вже тоді вона відчувала загрозу кучмізму і його породження - клановo-олігархічного режиму.

Одним із найемоційніших моментів політичної біографії Слави Стецько став день (травень 1998 року), коли їй, як найстаршому депутатові, було надано право виголосити присягу нового депутатського корпусу Верховної Ради України третього скликання.

У 1999 році Слава Стецько, розуміючи необхідність об'єднання всіх національних і національно-демократичних сил в Україні, ініціює приєднання Конгресу Українських Націоналістів до блоку НРУ – ПРП, а також створення у Верховній Раді фракції «Реформи – Конгрес».

Вона однією з перших підтримала Віктора Ющенка як претендента на пост Президента України. Слава Стецько була ініціатором створення блоку "Наша Україна" та входження до нього КУН. За списками блоку вона пройшла до Верховної Ради четвертого скликання, ставши знову найстаршим депутатом українського парламенту.

Два роки її немає серед нас, але справа, котрій присвятила життя Слава Стецько, – справа побудови незалежної, єдиної, сильної, європейськи орієнтованої Української Держави – торжествує.

Конгрес Українських Націоналістів збирає і аналізує спадок пані Слави, пам'ятки про неї. Щойно зусиллями Степана та Лесі Брацюнь за сприяння Голови Конгресу О. Івченка з Німеччини повернуто значну частину її архіву. Вирішується питання про музейну експозицію спадщини Слави Стецько. Та найголовнішим націоналісти вважають реалізувати основну мету життя пані Слави - побудувати Українську Національну Державу, а вона без націоналізму, без національної ідеї не відбудеться. На чотирнадцятому році незалежності не відновлено історичної справедливості щодо вояків ОУН-УПА, їх не визнано воюючою стороною під час Другої світової війни, натомість йде мова лише про примирення. Не примирення, а визнання - така позиція Конгресу. Досвід України й інших країн свідчить, що націоналізм ніколи не застаріє, навпаки, в критичні моменти суспільство завжди шукає порятунку в націоналізмові. І не випадково, адже націоналізм примушує напружити волю й інтелект нації, прищеплює імунітет проти внутрішніх і зовнішніх загроз. Конгрес і надалі вестиме пошук адекватних, відповідних часу форм втілення українства в процеси державотворення, гідно продовжуватиме справу пані Слави Стецько.

Насамкінець громадянської панахиди присутні заспівали гімн „Ще не вмерла Україна". На честь Великої Жінки прозвучав салют Почесної варти КУН. За християнським звичаєм учасники зібрання взяли участь у поминальній тризні, організованій Конгресом та родиною Слави Стецько.

Конгрес-інформ

Календар українського націоналіста

23 березня – Всеукраїнський день працівників культури та аматорів народного мистецтва.
23 березня 1654 р. - підписано сумнозвісну Переяславську угоду (Березневі статті) Богдана Хмельницького з Московщиною.
23 березня 1842 р. – народився Микола Лисенко, основоположник української класичної музики.
23 березня 1921 р. – місто Олександрівськ перейменовано на Запоріжжя.
25 березня 1651 р. – полковник Іван Богун розбив поляків під Вінницею.
25 березня 1999 р. – в автокатастрофі загинув В'ячеслав Чорновіл.
26 березня 1922 р. – народився Юрій Борець-булавний УПА „Чумак", нині підприємець, меценат, публіцист та письменник.
27 березня – Міжнародний день театру.
28 березня 1925 р. – народився Дмитро Гнатюк, український співак.

Конгрес Українських Націоналістів висловлює жаль і щире співчуття голові Проводу ОУН Адрієві Гайдамасі з приводу смерті батька **Кирила Гайдамахи**, відомого громадського діяча, диригента хорів „Боян" і „Тисячоліття" в Бельгії.

Вічна йому пам'ять і Царство Небесне!

Головний провід Конгресу Українських Націоналістів

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!